

sági határozat (Juristische Wochenschrift 1927. év június 4-iki száma) kimondja, hogy a tartozás átvállaló a valorizációs különbözetért is felel, ha a bekebelezett teheretelt a vételár törlesztése címén vállalta át. A német bíróság okfejtése szerint a tartozás átvállaló azon fejlődési állapotban veszi át a tartozást, amelyben az átvállalás időpontjában megjelenik. B. S.

A részvénytársaság igazgatósági tagjainak kártérítési felelőssége. A Kt. 189. §. 2-ik bekezdése a részvénytársaság igazgatósági tagjait felelőssé teszi, ha az igazgatóság tagjai megbízásuk határára túlmennek, vagy ha a törvény részvénytársasági rendelkezései, vagy az alapszabályok ellen cselekednek. Nyilván kapcsolatban áll a magyar kártérítési iudicatura satnyaságával, hogy eleven élethez a törvénynek ez a rendelkezése nem jutott. Most a Kuria P. IV. 8095/1926. számú határozatával elvileg kimondotta a részvénytársaságnak árut szállító hitelező javára, hogy a kártérítési kötelezettség fenn áll az igazgatósági tagokkal szemben, ha az igazgatósági tagok nem tettek eleget annak a kötelezettségüknek, hogy a részvénytársaság vagyoni állapotáról állandóan a szükséghez képest gyakrabban is meggyőződést szerezzenek. Az igazgatósági tagok ezen elvi felelőssége mellett, a Kuria súlyt tulajdonított annak, hogy a részvénytársaság üzeme már hosszabb idő óta súlyos veszteségekkel járt, amit oly körülmények idéztek elő, amelyet az igazgatósági tagoknak ismernie kellett. Amennyiben az igazgatósági tagok gondossági mulasztásai idézték elő azt, hogy felperesnek a részvénytársaság részére történt áruszállításból kára lett, úgy az igazgatósági tagok felelőssége a Kt. 189. §-a alapján megállapítandó. Ezen álláspont folytán a Kuria feloldó végzése elrendelte, a tényállás tisztázását abban az irányban, hogy a részvénytársaságnak szállított áruk átvétele előtt beállott-e az az állapot, hogy a részvénytársaság alaptőkéjének felét elvesztette, illetve, hogy a társasági vagyon a tartozásokat nem fedezte.

Érdekes megemlíteni, hogy azon körülmények, amelyek a részvénytársaság veszteséges üzletvitelét előidézték és amely körülményekre a Kuria olyként hivatkozik, hogy ezeknek az igazgatósági tagok előtt ismert volta miatt az igazgatóság tagjait fokozott gondossági kötelezettség terhelte, valammenyen nemcsak a részvénytársaság belső emberei előtt ismert tények voltak, mert amiket e tekintetben az ítélet felhoz, — a bórárak belföldi áresése, a forgótökehiány és a részvénytársaság üzemébe bekövetkezett kázánrobbanás — valammenyi oly körülmény, amely a részvénytársasággal érintkező üzletvilágban általában ismert lehetett, tehát a felperesnek is ezek felől tudomással kellett bírnia. Ha elvileg örvendetes a Kuria állásfoglalása a jövő jogfejlődés szempontjából, minden esetre ügyelni kell arra, hogy a hitelezői rizikó ne háritassék ki könnyedséggel a részvénytársaság igazgatósági tagjaira, ami csak a könnyelmű hitelnyújtást támasztaná alá, ami önmagában nem kívánatos, és ügyelni kell arra is, hogy a részvénytársaságok igazgatósági tagjait terhelő kártérítési felelős-

ség ne azonosíttassék az igazgatósági tagok törvényi kezességével.
B. S.

Peresített váltókövetelés utólagos valorizációja. Felperes pénzüintézet leszámította az adósoknak egy gépkereskedő részére adott váltóját. A pénzüintézet által indított váltóperben adósok kifogásolták, hogy a váltó ellenértékéül kikötött gépet a gépkereskedő, akinek a váltót adták és aki a váltót a felperesnél tovább leszámította, nem szállította le. Minthogy adósoknak nem sikerült bebizonyítani, hogy a felperesnek a váltó megszerzésekor tudomása lett volna arról, hogy alperesek a váltóért a kikötött ellenértéket meg nem kapták, alperesek pervesztesekké váltak. Az alperesek a váltó perbeli marasztalásnak eleget tettek, a felperes pénzüintézet pedig a valorizációs különbözet megtérítésére pert indított. A kir. Itélőtábla a felperesek követelését részbeni valorizálással megítélte. (A valorizációs kulcs a Kuria ítéletéből ki nem tűnik, noha az átértékelés mértéke maga is tárgya volt a felülvizsgálatnak, újabb eset arra, hogy a kuriai határozatok szövegezése az előző peranyagot is ismerő feleknek szól csupán, amit korábbi számunkban már panaszoltunk. A valorizációs kulcs számának megemlítése nem lett volna oly munkatöbblet, amit a nyilvánosság tájékoztatásának részére ne igényelhetnénk.) A Kuria a Tábla ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a bírói gyakorlat szerint a korona nagyarányu értékromlása alapján ily követelésnél is helye van és pedig a váltóhitelező személyére való tekintet nélkül. Sajnos, a Kuria ítéletéből nem tűnik ki az sem, hogy a valorizálás mely időponttól ítéltetett meg.
B. S.

A megajándékozott felelőssége. A kir. Curia P. III. 3978/1926. számú ez évi március 3-án kelt ítéletében a megajándékozott felelőssége kérdésében eddigi — Elvi Határozatokban lefektetett gyakorlatától az igazság és méltányosság rovására eltért.

Felperes kereseti előadása szerint, — amely kereseti előadás valóságát a kir. Curia a továbbiakban kétségbe nem vonja — különélő férje összes vagyonát első házasságából származó leányára, az alperesre adás-vételi szerződésnek címzett ajándékozás útján átruházta, magát vagyontalanná tette; ez alapon kéri felperes a különélő férj ellen megítélt gyermektartási díj fizetésében alperest az átruházott vagyon erejéig marasztalni az esetre, ha férjén a tartásdíj behajtható nem lenne.

A kir. Curia által alkalmazott jogszabály a következő: „A hitelező az adósa által történt vagyonátruházást megtámadhatja és követelését érvényesítheti az ellen a harmadik személy ellen, akire az adós vagyonát átruházta, ha az adóssal szemben lejárt követelést és azt igazolja, hogy a vagyonátruházás a fedezeti alap elvonásának és a hitelező követelésének behajtását megghiusító céllal történt“.

Feltéve, hogy nem ajándékozásról, hanem visszterhes vagyonátruházásról lenne is szó ez esetben, az idézett jogszabály értelmében sem lehetne felperestől egyéb igazolást kívánni, mint: a) lejárt követelést, b) a követelés behajtását megghiusító